

El Grup d'Anellament va tornar a baixar el Ter

D'Ulldeter a l'Estartit

Entre el 22 i el 26 del passat mes d'agost una colla del grup d'Anellament, conjuntament amb altres naturalistes d'altres grups de la comarca, com el CODEN de Torelló, van fer novament la baixada del Ter estudiant les diferents espècies d'ocells que habiten al riu osonenc per excel·lència. El grup va dividir el recorregut en cinc dies, i cada dia diferents trams que cobrien diferents grups alhora, per cobrir el màxim de troç possible sense córrer el perill que un ocell fos trobat a dos llocs diferents perquè l'haurien vist un dia i l'altre també.

El primer tram del dia 22 fou d'Ulldeter a Camprodon, encara en plena muntanya, el segon Camprodon-Ripoll, el tercer Ripoll-Borgonyà, el quart Ripoll-Borgonyà, el quart Borgonyà-Còdol i el cinquè Còdol-Querós, tot i que el tram Borgonyà-Còdol a la fi fou només fins a Roda i el dia 23 es va haver d'acabar de fer fins a Còdol. Aquest mateix dia 23 es van fer els trams Querós-Susqueda i Susqueda-el Pasteral. El dia 24 van tocar els trams Pasteral-Girona, que només va poder fer-se fins a Bescanó, Girona-Colomers i Colomers-L'Estartit. El dia 25 es va dedicar a anellar diferents ocells i el dia 26 es va acabar l'aventura completant el tram de Bescanó fins a Girona.

Les principals característiques de la primera zona, a l'Alt Ripollès, foren l'encara netedat del riu i els ocells específics d'aquesta zona, com poden ser el grasset, els pardals de bardissa, els còlits grisos, la cotxa fumada, la mallerenga

petita, el trencapinyes i la llucareta, tot i que molts d'aquests ocells també poden trobar-se a l'hivern a la plana. Aquesta zona també fou on van trobar més merles d'aigua, un ocell que més que buscar l'alta muntanya busca l'aigua neta que troba vora Camprodon. Ja més a prop de Ripoll comencen a aparèixer els ànecs, una espècie molt perseguida però de la qual el grup d'expedicionaris va poder contemplar a ramats, igual com els blauets i cueretes que anirien trobant durant tot el recorregut. Pel que fa al riu, cada vegada era més brut i encara era molt difícil de navegar per la seva poca profunditat.

Un cop endinsats a Osona, amb moltes dificultats per navegar ateses les múltiples rescloses que hi ha pel camí, apareixen les xivites i les tòrtoraes, ocells més característics del pla que no pas de la muntanya. La boscositat del terreny també va permetre al grup veure un falcó vesper, l'únic del viatge. També condicionat per la vegetació, van poder trobar la majoria de les boscarles de canyar del viatge, ja que si bé a la costa n'haurien pogut trobar més el mal temps ho va impedir. El riu, per la seva part, seguia encara més brut que mai.

Entre Manlleu i Roda, l'expedició va trobar una característica i coneguda colònia fixa de vint-i-sis martinets de nit, l'única d'Osona. El riu segueix brut i les rieres del voltant ja no l'ajuden a netejar-se, ja que per exemple hi ha la de Sorreigs que més que riera sembla una claveguera.

Una xivitona

Oblidat ja de bon troç el tram alt del riu, els setze expedicionaris es van endinsar per la zona dels pantans, Sau, Susqueda i el Pasteral. Passat Còdol, camí de Querós, es van trobar amb un nombrós ramat de quaranta bernats pescaires, i un altre encara més nombrós grup de 725 gavians.

I ja en ple pantà de Susqueda va aparèixer l'estrella de la baixada, una àguila peixatera, que van veure prop de la presa. Aquesta és una au molt poc vista per aquesta zona i va ser una gran sorpresa pels expedicionaris poder-la contemplar.

I si no en tenien prou amb una, poc després van tenir una altra sorpresa, en veure xivitones a la zona de Susqueda, després d'anys de veure'n per tot arreu menys a aquest troç, tot i

que no és pas que no sigui una au prou viatgera, ja que ells mateixos han trobat durant els seus anys de feina xivitones anellades a Helsinki, Praga i Estocolm. L'aigua en aquesta zona és molt més neta i l'entorn molt ferèstec i ben conservat, navegable totalment, tot i el perill que corre d'engà que s'ha començat a parlar que l'eix transversal podria passar per aquella zona.

Però passat el desguàs de la presa de Susqueda i fins a Girona el riu cada vegada és més brut, per anar-se netejant, tot i que no gaire, a mesura que s'avança cap a la costa.

En l'últim troç, com al primer, hi ha una gran quantitat d'espècies específiques de la zona, com els martinets menuts, els fumarells carablanc, els fumarells negres, els mussols emigrants, les cueretes grogues, el trist o el teixidor.